

Rutger draaide zich om en liep naar de andere kant van de open plek, waar de grond opliep tot een kleine heuvel. De top ervan kwam net boven de bomen uit.

‘Misschien wel, Fijonna. Wacht maar even. Misschien kan ik iets zien als ik boven op deze heuvel sta.’

Rutger begon de heuvel te beklimmen. Zach keek hem bezorgd na. Hij deed een paar aarzelende stappen naar voren. Rune greep hem bij zijn arm.

‘Wat is er? Hij beklimt alleen maar een heuvel. We kunnen hem de hele tijd zien. Kijk, hij is al bijna op de top.’

‘Ik weet het, maar toch... elke wildernis heeft zijn eigen gevaren. We kunnen elkaar alleen te hulp schieten als we bij elkaar blijven. Ik ga hem achterna.’

Rune liet hem los en Zach begon omzichtig de heuvel te beklimmen. Rune haalde zijn schouders op. Hij had het idee dat Zach lichtelijk overbezorgd was. Hij richtte zijn blik op Rutger die nu boven op de heuvel stond. Hij keek naar beneden en wees.

‘Ik zie iets. Het lijkt op een schoorsteen en de bovenkant van een strooien dak. Ik denk dat we er zijn.’

Zach was nu halverwege de heuvel en keek omhoog naar Rutger. Hij verstijfde midden in zijn klim.

‘Rutger, kijk uit! Ga weg daar!’

Achter Rutger rees plotseling een deel van de heuvel omhoog. Een grote flap aarde, doorregen met wortels en takken rukte zich los van de heuveltop en richtte zich hoog op. Rutger hoorde het kraken en scheuren van aarde en wortels en draaide zich om. Verbijsterd keek hij omhoog naar de flap aarde die nu boven hem uittorende. De flap bleef even rechtop staan en liet zich toen naar voren vallen. Rutger probeerde nog om weg te komen, maar de aarde daalde op hem neer en bedolf hem onder een regen van modder, bladeren, aarde en wortels. Ze zagen het allemaal gebeuren voor ze iets konden doen. Alleen Zach schoot naar voren, terwijl hij luid gromde. Rune begon zo snel hij kon de heuvel te beklimmen. Hij hoorde Zach grommen en grauwen. Hij was bijna boven en zag dat Zach in zijn wolfsvorm aan iets stond

te trekken. De arm met mouw van Rutger. Hij schoot toe en greep de hand en arm. Zach liet direct los en stapte achteruit. Rune voelde hoe de hand van Rutger hem vastgreep. Met al zijn kracht trok hij aan de hand. Ze moesten Rutger uit de greep van de aarde halen. Vanuit zijn ooghoek zag hij dat Zach in elkaar dook, als een kat die zich klaarmaakte om op een muis te springen. Rune voelde hoe de hand van Rutger begon weg te glippen uit zijn greep.

Wanhopig probeerde hij te voorkomen dat hij zijn greep kwijtraakte. Plots was daar een zwarte flits boven hem. Zach sprong over hem heen met een zo hoog mogelijke sprong. Als een kat met een hoge rug, landde hij met vier stijf gestrekte poten op de aarde. Een lage kreun klonk, terwijl de aarde voor hem sidderde. De randen van de flap aarde wipten overeind en plotseling viel Rune achteruit, nog steeds met Rutgers hand en arm in een vaste greep. Rutger schoot onder de aarde vandaan, bedekt met aarde en modder. In een berg van takjes en bladeren rolden ze de heuvel al. Boven hen klonk een teleurgesteld gebrul. Ze kwamen tot stilstand onderaan de heuvel waar ze overeind werden geholpen door Fijonna en Terry. Even later voegde Zach zich ook bij hen, nu weer in zijn menselijke vorm. Rune klopte zijn kleren af en keek naar Zach.

‘Wat was dat in vredesnaam?’

‘Een moerasmatter. Ze liggen in een hinderlaag te wachten tot iemand op ze gaat staan. Dan slaan ze toe. Rutger heeft geluk gehad. Het is bijna onmogelijk om uit de greep van een moerasmatter te komen.’

Ze keken beiden naar Rutger die een flesje water kreeg van Terry.

‘Ughe, uhge. Dat was... een aparte ervaring.’

Hij spuugde wat bladeren uit en veegde zijn gezicht schoon. Hij keek naar Zach.

‘Een moerasmatter, zei je? Is dat een beest of levende aarde?’

‘Een beest, vermomd als aarde. Niet alles dat je hier ziet is onschuldig. Er zijn gevaarlijke roofdieren in Atlantis. Het is niet zo verstandig om van het pad te gaan. We moeten bij

elkaar blijven, vooral jullie, ordinaros. Zonder magie zijn jullie praktisch weerloos. Ja, ik weet het, Terry. Magie kan jou niet deren, maar wilde dieren vallen aan met tanden en klauwen en niet met magie.'

'Zach heeft gelijk. Zelfs die mist die voornamelijk over het pad lijkt te hangen, kan gevaarlijk zijn.'

Fijonna wees naar het pad. De mistflarden die eerst verspreid tussen de bomen hingen, hadden zich nu samengetrokken op het pad. Rune volgde haar blik.

'We kunnen dus beter een andere weg zoeken. Rutger, hoe voel je je? Kunnen we verder lopen en een andere weg zoeken?'

'Dat gaat wel lukken. Alles is nog heel, alleen zit ik onder de blauwe plekken en schaafwonden. Ik zal morgen wel stram en stijf zijn, maar dat zien we dan wel weer.'

Hij rekte één voor één zijn armen en benen, draaide zijn rug naar links en rechts en wendde zich naar het pad, dat aan de andere kant van de open plek verder liep.

Ze gingen weer op pad. Rune keek waakzaam om zich heen, terwijl hij de anderen voorging. Hij wist niet precies waar hij naar zocht, maar als de aarde plotseling kon aanvallen, kon alles een gevaar herbergen. Ze liepen door tot het pad plotseling stopte. Het pad werd versperd door doornstruiken. Er was geen doorkomen aan. De enige oplossing was om terug te gaan om nogmaals de andere kant te proberen. Dit keer met Zach voorop. Korte tijd later stonden ze weer aan het begin van het pad. Rune keek naar de anderen.

'Het lijkt de enige toegang te zijn. Zullen we het er maar op wagen?'

Fijonna keek weifelend.

'Ik weet het niet, Rune. Ik vertrouw die mist niet. Mist die alleen op een bepaalde plaats hangt, is niet normaal. Daar zit iets achter. Er moet een betovering of beheksing in werking zijn.'

'Ik kan toch als eerste gaan? Op mij heeft magie geen vat, dat weten jullie.'

Rune keek zijn pleegzusje aan.

‘Ik weet het niet, Terry. Als wij er niet ook doorkunnen, ben je helemaal alleen. Wat wil je doen als er opeens een gevaarlijk dier opduikt? Je zag wat er met Rutger gebeurde. Nee, dat is te gevaarlijk.’

‘Dan ga ik. Maar niet als mens. De wolf is sterker en sneller. Wacht even tot ik veranderd ben.’

Zach draaide zich om, maar Rune hield hem tegen.

‘Weet je dat zeker? Ik ben het sterkste in magie. Kan ik niet beter gaan?’

Zach haalde zijn schouders op.

‘Je kunt vlak achter mij aankomen. Met zijn tweeën kunnen we alles aan. Ik als wolf en jij met magie. Fijonna kan hier, bij Terry en Rutger, blijven tot wij het sein -alles veilig- geven. Dan kan er weinig mis gaan.’

‘Dan is dat het plan. Jullie twee onderzoeken het pad en ik blijf bij Terry en Rutger.’

Zach stond al in zijn wolfsvorm aan het begin van het pad. Rune ging naast hem staan, legde zijn hand op Zach’s rug en gezamenlijk deden ze een voorzichtige pas naar voren. De mistflarden wikkelden zich direct om hen heen. Rune voelde hoe Zach begon te grommen. Ze deden nog een pas naar voren. Het geluid van Zach’s gegrom begon irritant te worden. Rune greep een handvol van Zach’s vacht en gaf er een zacht rukje aan. Zach draaide zijn kop om en ontblootte zijn tanden. Rune voelde hoe de woede in hem omhoog rees. Hoe durfde Zach tegen hem te grommen en zijn tanden te ontblootten. Hij trok hard aan de handvol haar. Zach draaide zich met een ruk om en sprong met een valse grom tegen Rune op. Rune viel achterover met Zach over hem heen. De grote kaken openden zich, klaar om te bijten. Rune greep hem woedend bij zijn oren en trok hem naar achteren. Hij schopte met zijn benen driftig wild in het rond. Hij voelde hoe hij een paar keer raak schopte. De scherpe tanden draaiden weg van zijn kwetsbare hals. Plotseling gleed het gewicht van Zach weg van zijn lichaam. Terry stond over hem heen gebogen, liet een flinke knuppel naast hem vallen en greep hem bij zijn schouders. Ze trok hem terug naar het begin van het pad waar

ze hulp kreeg van Rutger en Fijonna. De woede gleed van hem af en liet hem in verwondering achter. Wankelend kwam hij overeind om direct weer achterover te vallen. Hij keek recht in de snuit van Zach, welke met opgetrokken lippen weer over hem heen stond. Een woedende snauw stierf langzaam weg. Zach kreeg een verbaasde uitdrukking op zijn snuit. Hij stapte weg van Rune en liet zijn beheersing over zijn wolfsvorm los. Versuft keek hij de anderen aan.

‘Wat is er gebeurt? Het laatste dat ik weet is dat ik woedend werd. Ik weet niet eens waarom of waarop. En ik heb een flinke buil op mijn kop.’

Hij wreef over zijn achterhoofd. Rune ging overeind zitten.

‘Net als ik. Behalve die buil dan. Hoe kan dat zo ineens?’

Terry keek hen beiden aan met een verontschuldigende uitdrukking op haar gezicht.

‘Toen de mist zich om jullie heen wikkelde, hoorden we Zach grommen. Ik greep een flinke tak en kwam jullie helpen, maar toen zag ik dat Zach jou aanviel en heb ik hem op zijn kop geslagen. Hij liet jou los en toen heb ik jou buiten zijn bereik gesleept. Zach volgde mij nadat hij weer een beetje was bijgekomen van de klap op zijn kop. Toen jullie eenmaal van het pad af waren, kalmeerden jullie vanzelf.’

Zach en Rune keken elkaar verbijsterd aan.

‘Waarom viel je mij aan?’

‘Ho even, jij trok aan mijn vacht.’

‘Omdat jij...’

‘Omdat jullie je op een magisch pad bevonden.’

Fijonna zat geknield aan het begin van het pad. Met haar handen bevoelde ze de aarde. Ze wenkte hen naderbij.

‘Hier, voel maar. Nu ik weet waar ik op moet letten, kan ik de magie voelen trillen. Iemand heeft dit pad met magie gevuld. Iemand heeft er een emotiepad van gemaakt. Een pad van woede.’

‘En dat is...’

‘Het pad is met haat gezaaid. Met wrok bemest en kronkelt vele kanten op. Het is begroeid met verdriet, jaloezie, onverdraagzaamheid, afschuw en minachting. Woede en angst

nemen bezit van je, zodra je het pad betreedt en leiden tot agressie. Het groene monster, de kinnesinne¹, kan zich verschuilen achter elke bocht, in elke kronkel. Als het je bespringt en bijt, vergiftigd het je geest.'

'Fijonna, Ik zweer het je, af en toe ben je net een wandelend woordenboek. Je zou een Beukenhorst moeten zijn in plaats van een Lijsterbes.'

Fijonna haalde haar schouders op.

'Kan ik er wat aan doen dat ik een goed geheugen heb en graag lees? Wees er maar blij om. Het komt goed van pas bij onze opdracht. Profiteer er maar van.'

'Je hebt gelijk. Stond er toevallig ook bij hoe je het pad veilig kan betreden?'

'Niet zonder jezelf te beschadigen. Het is een pad dat draait en nooit eindigt, zelfs als het ergens naar toe lijkt te gaan. Wrok, verdriet, jaloezie, afschuw enzovoort leiden tot wraak, maar wraak leidt weer tot wrok, verdriet, jaloezie, afschuw en minachting. Het is een cirkel van haatdagende emoties die uiteindelijk leidt tot zelfhaat en vernietiging. Degene die dit pad heeft gezaaid, was rot tot in de kern.'

'Hmmm, ik kan mij niet voorstellen dat de bewaarster van het kristal dit heeft gedaan. De opperheks zou het kristal niet toevertrouwen aan iemand die zo vervuld was van haat.'

'Haat kan sluimeren en groeien, Rune. Vergeet niet dat zij al heel lang in eenzaamheid woont. Eenzaamheid kan rare dingen doen met iemand. Er zijn er die het heerlijk vinden om alleen te zijn, maar anderen kunnen er absoluut niet tegen.'

'Dat zou kunnen, maar wat als het pad is gezaaid door iemand anders. Iemand die zijn zinnen heeft gezet op het kristal. Mordachai bijvoorbeeld. Misschien is het contact daardoor wel verbroken.'

Terry keek met een ruk op.

'Wil je zeggen dat de heks dood is? Als Mordachai het kristal gestolen heeft? Ze zal het niet zomaar hebben gegeven.'

---

¹ Kinnesinne stamt af van het Jiddisch 'kien-a' wat haat betekent en 'sinne' wat nijd betekent. Tezamen 'haat en nijd' oftewel kinnesinne.

‘Of ze is gevangen genomen. Misschien heeft Mordachai het pad daarom gezaaid. Om te voorkomen dat ze zou ontsnappen en anderen te waarschuwen.’

Zach schudde zijn hoofd.

‘Nee, een heks kan vliegen. Op haar bezem heeft ze dat hele pad niet nodig. We moeten rekening houden met het ergste. Als dit pad door een ander dan de heks is gezaaid, dan is de kans groot dat ze niet meer leeft. Dan is het pad bedoelt om ontdekking van een misdaad te voorkomen. We moeten toch een manier zien te vinden. Fijonna, hoe zit dat verder met die paden. Wat weet je nog meer over dit pad?’

‘Alleen maar algemene informatie. Het is allemaal heel simpel. Een ieder bewandelt in zijn of haar leven verschillende paden. Veel van die paden worden ingegeven door een emotie. De weg die een ieder van ons aflegt, wordt altijd bepaald door de keuzes die wij maken. En keuzes worden vaak ingegeven door emoties. De juiste keuze ligt niet altijd voor de hand. Aan het einde van een pad kan je links of rechts afslaan, maar soms kun je ook rechtdoor als je even de moeite neemt om om het bosje heen te lopen, om over het hek of het muurtje te klimmen. En soms moet je even pas op de plaats maken of even stilstaan om moed te verzamelen. Soms moet je gewoon even rust nemen in plaats van door te denderen. Gevoelens kunnen mensen manipuleren. En mensen met magische krachten kunnen voorwerpen manipuleren. In dit geval is het pad naar het huis van de heks gemanipuleerd. Door haarzelf, om haar te beschermen, of door iemand anders, om te voorkomen dat iemand naar haar toe gaat. Ik vraag mij af welke van de twee het is.’

Ze stond op en klopte haar kleren af.

‘In ieder geval kunnen we hier niet doorheen. We moeten een andere weg zien te vinden.’

‘We kunnen de andere kant nog proberen. Misschien is daar nog een ander pad. Eén die niet betoverd is.’

Fijonna schudde haar hoofd.